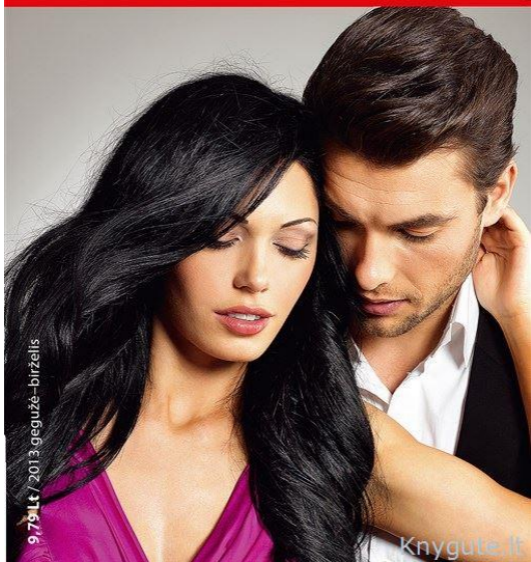

Svajonų
ROMANAI

Aistra

SARAH M. ANDERSON

Renkuosi tave

9,79Lt / 2013 gegužė–birželis

Knygute.lt

Sarah M. Anderson

(Sara M. Anderson)

RENKUOSI TAVE

Romanas

Versta iš Sarah M. Anderson, A Man of Priviledge, 2012

© Sarah M. Anderson, 2012

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Ignė Norvaišaitė-Aleliūnienė, vertimas iš anglų kalbos, 2013

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2013

ISBN 978-609-406-646-7

Elektroninę versiją paruošė Knygute.lt, 2013

Pirmas skyrius

- Pone Karlsonai, atvyko agentas Geltonasis Paukštis su panele Tušet. - Jo padėjėjos balsas buvo griežtas ir dalykiškas, neišduodantis, kokia moteris laukia už durų.

- Ačiū.

Džeimso ranka pakibo virš senamadiško vidinio ryšio įrenginio mygtuko. Jam nepatiko taip bendrauti su Agnese. Per smarkiai priminė tai, kaip tėvas išlodavo įsakymus samdytiems tarnams už uždarytų namie įrengto kabineto durų. Laimei, tėvo čia nebuvo.

O tėvai niekada ir nesiteikė aplankyti jo Pietų Dakotoje. Išvydusi apskurusio kabineto vaizdą teismo pastate Pjere, Pietų Dakotoje, mama neabejotinai pultų į isteriją. Jos manymu, darbas čia - anaipol ne trumpiausias kelias iš šeimos namų Vašingtone, Kolumbijos apygardoje, iki Baltųjų rūmų. Karlsonų dinastiją visi mini greta Kenedžių arba Bušų. Kiek tik pajėgė prisiminti, jį visada ruošė kandidatuoti į prezidentus. Tėvai tikėjosi, jog Džeimsas darys viską, ko prireiks, kad laimėtų. Jie ėjo iš proto jam užsispyrus žengti siauru ir vingiuotu keliu

į valdžią, užuot leidus jiems atverti visas duris. Džeimsas paėmė nuo stalo panelės Tušet nuotrauką. Dešimtmečio senumo policijos nuotraukoje mėlynėmis nusėta sumušta moteris, besistengianti pasirodyti pikta, tačiau labiau panaši į per dažnai spardomą šunį. Randuota oda ir parudavę dantys – priklausomybės nuo metamfetamino požymiai. Jos nusikaltimų istorija pasiutusiai įspūdinga – suėmimai už narkotikų gabenimą ir vartojimą, prostituciją, įsilaužimą. Paskutiniai suėmimai buvo įvykdyti beveik prieš dešimtmetį, tuo metu, kai Džeimsas geriausiai kurse baigė Džordžtauno universitetą ir sulaukė septynženklių pasiūlymų iš pačių geriausių firmų.

Tėvas tikėjosi, kad jis priims dosniausią pasiūlymą, bet Džeimsui pinigų nereikėjo. Senelis paliko daugiau nei užtektinai, todėl Džeimsas įsidarbino žemiausioje Teisingumo departamento pozicijoje ir užsidirbo kiekvieną paaukštinimą. Jis buvo vienas geriausių teisininkų šalyje ne todėl, kad jo mama turtinga, o tėvas galingas, bet todėl, kad sunkiai dirbo ir laikėsi taisyklių.

Jų laikėsi ne visi. Dokumentuoti Tušet pėdsakai atvėso prieš devynerius metus. Arba ji išnyko nuo žemės paviršiaus, arba išmoko

slapstyti nuo farų. Abi versijos paaiškintų, kodėl Geltonajam Paukščiui prireikė daugybės mėnesių jai susekti. Džeimsas vylėsi, kad ji metė narkotikus, tačiau turėjo sau priminti, jog nelabai svarbu, kas jai nutiko. Svarbiausia tai, kad Džeimsui jos reikėjo. Ji – draudimo polisas jo žygyje išvalant teismo salę.

Jei už durų nelauktų Geltonasis Paukštis, Džeimsas būtų leidęs panelei Tušet lūkuriuoti. Su nervingais žmonėmis lengviau susitarti nei su ramiais. Bet FTB agentas Tomas, Geltonasis Paukštis, – ne nusikaltėlis. Kartais Džeimsui atrodydavo, jog Geltonasis Paukštis progai pasitaikius nudėtų jį vienu šūviu. O kartais jis būdavo įsitikinęs, kad tas vyras užstotų jį nuo kulkos. Šioje pusėje Džeimsas norėjo būti kuo dažniau. Jis atsistojo ketindamas apsilikti švarką ir pasitaisyti kaklaraištį.

– Prašau įleisti panelę Tušet.

Įėjo Geltonasis Paukštis, duodamas moteriai ženklą sekti iš paskos. Džeimsas liko stovėti, – net nusikaltėliai nusipelno pagarbos, – tačiau Tušet įėjus į kabinetą nužvelgė ją net dukart.

Pamatyti ją tokią Džeimsas nesitikėjo.

Priešais jį stovėjo moteris ilgais juodais plaukais, laisvomis bangomis krentančiais ant pe-

čią, ir kirpčiukais, dengiančiais kairią akį. Jos oda buvo lygi, rusva ir, rodos, be randų. Ji vilkėjo rudą čiurnas siekiantį sluoksniuotą sijoną ir rausvą palaidinę be rankovių, o prie šono spaudė rudą odinę rankinę. Buvo blaivi, akys budriai švytėjo. Ant liudytojų pakyls ji atrodys puikiai.

O dar geriau atrodytų lovoje.

Iš kur tokios mintys? Jau kurį laiką nereagavo į jokią moterį taip instinktyviai. Bet tai nesvarbu. Džeimsas išmetė iš galvos nepadorias mintis. Tušet neliečiama. Kadangi ji – galima liudytoja, jis negalėjo jausti jai traukos. Tai nepriderama, neetiška, už tai galima netekti licencijos – tuo labiau kad būtent taip pasielgtų jo tėvas. Tačiau net esant kitokioms aplinkybėms, kad ir kokia graži ar rimta Tušet būtų, buvusios kekšės netampa pirmosiomis damomis.

Tiksliau, Džeimsas manė, jog ji – buvusi kekšė, kurią atvesti prašė Geltonojo Paukščio. Jis pažvelgė į policijos nuotrauką, paskui į moterį. Nematė nė menkiausio panašumo. Anksčiau Geltonasis Paukštis niekada neklydo, bet viskam būna pirmas kartas.

– Esu ypatingasis prokuroras Džeimsas Karlsonas. Ačiū, kad atvykote, panele Tušet.

- Aš ne Tušet. - Jos balsas buvo tvirtas - nė ženklo, kad nervintųsi. Akys smigo į tašką už Džeimso peties. - Mano pavardė Erelio Širdis.

Džeimsas sutrikęs pažvelgė į Geltonąjį Paukštį, kuris atokiai kūprinosi atsirėmęs į bylą spintelę tame mažame kabinete.

- Parodyk jam, - tyliai liepė Geltonasis Paukštis.

Moteris nesujudėjo.

- Mege, - Geltonojo Paukščio balso tonas pakito, akcentas dar labiau išryškėjo. Nuskambėjo grėsliai. - Parodyk jam.

Moteris giliai įkvėpė įsmeigdamą žvilgsnį į policijos nuotrauką ant Džeimso stalo.

- Dabar aš vardu Megė Erelio Širdis, - pasakė ji patraukdama tankius kirpčius nuo veido.

Ji atidengė susisukusį neryškaus randinio audinio mazgą, kuris artėjo prie plaukų linijos ir nurėžė antakio kraštą. Džeimsas nuleido akis į nuotrauką ir išvydo randą atitinkančią žaizdą. Ji gerai sugijo, bet randas vis tiek buvo pastebimas.

- Ir... - tarstelėjo Geltonasis Paukštis.

Panelė Erelio Širdis apsisuko ir nusmaukė vieną palaidinės petnešėlę. Jai atidengus didelį nuogos odos plotą Džeimsui suspaudė vidu-

rius. Jis nesusilaikė – akys nukrypo į liemenės petnešėlę ir Džeimas užsimanė pamatyti. Nors ir nederėjo, jis norėjo paliesti. Bet negalėjo – ne dabar, tik ne tol, kol jis prokuroras, o ji – liudytoja.

Megė permetė plaukus į priekį, atidengdama tatuiruotę ant dešinio mentikaulio. Džeimas įskaitė liepsnų apsuptas raides LLD. Margareta Tušet ir Megė Erelio Širdis – ta pati, tačiau kita moteris. Visai kita.

Ji stovėjo atsukusi jam nugarą ir aukštai iškėlus galvą. Jos veiksmai Džeimui jokiomis aplinkybėmis neturėtų pasirodyti erotiškai, bet tai, kaip ji nusmaukė palaidinę... ir liemenės petnešėlę po ja... Jis atsikrenkštė ir atsisėdo, kad paslėptų apatinę kūno dalį, ir pavartė bylą, kol rado tos tatuiruotės nuotrauką.

Po velnių, jam tai nebūdinga. Jis gyvena vardan darbo. Niekada nesileidžia blaškomas liudytojų. Tačiau jį išblaškė. Kuo gi Megė taip jį paveikė? Jei taip keblu ją tiesiog apklausti, kaip sunku bus iš tiesų kartu dirbti?

– Ačiū, pakaks. – Nors ir labai nenorėjo, kad ji vėl užsidėtų petnešėlę, ji turėjo tai padaryti. Dabar pat.

Megė atsisuko, o akys vėl įsmigo virš jo pe-

ties. Mostu parodęs jai prisėsti Džeimsas tarė:

- Dėkoju, agente Geltonasis Paukšti. Toliau perimsiu aš.

- Noriu, kad Geltonasis Paukštis pasiliktu. - Jos balsas ir vėl nė nevirptelėjo. Džeimsui tai padarė įspūdį.

- Galiu jus patikinti, panele Erelio Širdie, kad tai griežtai dalykinis pokalbis. Jo pobūdis konfidencialus.

Ji kilstelėjo dešinį antakį, tačiau išraiška tebebuvo tuščia.

- Lengva pasakyti. Sunku įrodyti. Tai gali jis likti ar ne?

Iššūkis buvo vos pastebimas, tačiau vis tiek tai buvo iššūkis. Šito Džeimsas nesitikėjo. Įprastai pas jį ateinantieji turėdavo ką slėpti. Jie mėgindavo dėl ko nors susitarti, likti nepastebėti arba išsisukti iš padėties. Tokie visada elgdavosi neapgalvotai. Bet ši moteris? Ji visiškai kitokia. Kai Džeimsas paprašė surasti Margaretą Tušet, Geltonasis Paukštis tepasakė, jog jam reikės šiek tiek laiko. Jis neužsiminė ją pažįstąs.

Džeimsas pažvelgė į Geltonąjį Paukštį, kuris sutikdamas pakreipė galvą.

- Gerai. Tai pradėkime? - Džeimsas mostelė-

Jo į vienįšą kėdę priešais stalą ir įjungė skaitmeninį diktofoną. – Pasakykite pilną savo vardą, visus slapyvardžius ir užsiėmimą. Įrašui.

Moteris sudvejojo, paskui atsisėdo ir pasidėjo rankinę ant kelių lyg skydą. Ji apsuko dirželį aplink pirštus, išvyniojo ir vėl apsuko. Tai buvo vienintelis pastebimas nerimo požymis.

– Mano vardas Megė Erelio Širdis. Anksčiau buvau Margareta Merė Tušet, bet jau nebesu. Kuriu šokių kostiumus bei papuošalus ir pardavinėju juos internetu.

Džeimsas viską užsirašė.

– Kada ištekėjote?

– Nesu ištekėjusi.

Jis pakėlė akis neparodydamas nuostabos. Ji laisva. Tai neturėtų būti svarbu, tačiau ši žinia jam patiko. Panelės Erelio Širdies žvilgsnis nukrypo į bylą ant stalo. Ji vis dar nežiūrėjo į jį.

– Aišku. – Džeimsas nurijo seiles, bet ne todėl, kad ūmai susinervino. Džeimsas Karlsonas, asmeniškai generalinio prokuroro paskirtas ypatinguoju prokuroru, nesinervina. Dėl Dievo meilės, šeimos šaknis iš motinos pusės galėjo atsekti iki pat *Mayflower* laivo. Senelis buvo aštuntas milijardierius Amerikoje ir ne-

pasiekė to trikdomas gražių nepažįstamųjų. Nervintis negalima. Nei pokalbių metu, nei teismo salėje. – Iš kur pažįstate agentą Geltonąjį Paukštį?

Megė ilgai nieko nesakė.

– Vieną kartą berniukas vardu Tomis mėgino išgelbėti mergaitę vardu Megė. Bet nepajėgė. Niekas nepajėgė.

– Ar dabar su kuo nors susitikinėjate?

Geltonasis Paukštis kilstelėjo galvą, o panelė Erelio Širdis pirmą kartą nukreipė akis į Džeimso veidą. Siaubingai neprideramas klausimas pakibo tyloje. Jis vėl nurijo seiles. Nederėjo to klausti, tačiau labai knietėjo sužinoti.

Rudos jos akys buvo šiltos ir protingos, bet nepatiklios. Ji kryptelėjo smakrą į šoną, tarsi svarstydamą jo klausimą. Staiga jam pasirodė, kad visa galia kambaryje priklauso jai. Jo sprandas ėmė prakaituoti.

– Su niekuo nesusitikinėju. Su kuo tai susiję?

Neištekėjusi. Net neužimta. Kodėl jam tai rūpi?

– Kada pasivadinate dabartiniu vardu? – Taip. Reikia grįžti į vėžes. Čia klausinėja jis. Jis vadovauja.

Jos akys nutolo ir ji atitraukė nuo jo žvilgsnį.

- Prieš devynerius metus.

Iš karto po paskutinio suėmimo. Džeimsas vėl ją nužvelgė - ne todėl, kad ji daili moteris. Jos išvaizda čia niekuo dėta. Jis tiesiog stengėsi įvertinti, ar ji nusiteikusi bendradarbiauti.

- Kai tai padarėte, kiek laiko buvo praėję nuo paskutinio teismo datos?

Jos akys suvirpėjusios užsimerkė, bet galvos ji nenusvarino.

- Ar man reikia advokato?

Džeimsas vėl pažvelgė į nugalėtą moterį policijos nuotraukoje. O moteris priešais jį? Toli gražu nugalėta.

- Ne, nors, jei norite, galiu rekomenduoti vieną geriausių advokačių valstijoje. - Jis pasikniso viršutiniame stalčiuje, kol rado vieną Roželės Armstrong vizitinių kortelių, ir stumtelėjo ją per stalą. - Agentas Geltonasis Paukštis gali asmeniškai už ją laiduoti.

Aišku, Džeimsas taip pat asmeniškai pažinojo Roželę. Bet vos keli žmonės žinojo, kad buvusio gynybos sekretoriaus Alekso Karlsono ir jo žmonos Džulijos sūnus, nuo pat gimimo ruošęsis valstybės tarnybai, teisės mokykloje buvo užmezgęs romaną su lakotų genties moterimi. Tokia informacija, jei ją užuostų žiniasklaidos

skalikai, būtų iškraipoma, kol sužlugdytų beprasidedančią politiko karjerą šiai dar nespėjus įsibėgėti. Džeimsas per sunkiai ir per ilgai dirbo, kad leistų tokiam paprastam dalykui kaip kūniška aistra viską sugadinti. Tiesiog kaskart pažvelgus į panelę Erelio Širdį jam reikėjo tai sau priminti.

Panelė Erelio Širdis nepakeldama akių sugniaužė kortelę rankoje. Džeimsas manė, kad įsidės ją į rankinę, bet moteris ją laikė nykščio pagalvėle vis braukydama kraštelį. Įdomu, pamanė Džeimsas. Ji nepajėgia nulaikyti rankų. Jos pirštai buvo ilgi, su švariais trumpais nelakuotais nagais. Ant rankų buvo kelios nuospaudos. Tai ne išlepintos, išpaikintos moters – tokios kaip Polinos Volker, moters, kurią motina pati išrinko Džeimsui į žmonas – rankos. Ne, panelės Erelio Širdies rankos kaip moters, žinančios, kaip jas panaudoti.

Džeimsas pasimuistė ant kėdės. *Grijšk prie reikalo. Dabar pat.*

– Panele Erelio Širdie, pasikviečiau jus į šį pokalbį todėl, kad manau, jog turite žinių apie įvykdytą nusikaltimą, ir norėčiau sužinoti jūsiškę įvykių versiją.

Ji išblyško....